

Bayer Zsolt

A Birodalom

2014. április 26.

Leszolt a Birodalom a Félperifériára (amely politikai haszonelvűség okából nem nevezeték többé gyarmatnak), hogy most már aztán kapjuk össze magunkat emlékműügyben, és álljunk neki egyeztetni a Mazsihisszel. Sőt, ezt is üzenték nekünk: „Mint szintén demokratikus ország, továbbra is arra ösztönözzük a kormányt, hogy igyekezzék becsületesen, nyíltan és tényszerűen értékelni a magyarországi holokausztot.”

Az ilyesféle baráti hangnak nehéz ellenállni, úgyhogy jó példával járok elől, és nekilátok. Becsületesen, nyíltan és őszintén.

A Mazsihisszel végül is nem lenne túl nehéz egyeztetni. Ugyanis a Mazsihisz minden évben megemlékezik Magyarország német megszállásáról, március 19-én. A tervezett emlékmű pedig pontosan erre a megszállásra kívánja emlékeztetni az utókort. Itt tehát nem feszül ellentét. Ráadásul alig három évvel ezelőtt tartott emlékeztető beszédet a Mazsihisz részéről és nevében Zoltai Gusztáv Veszprémben, ahol elmondta: az 1944. március 19-i német megszállás megpecsételte a magyarországi zsidóság sorsát.

Pontosan így van. Ennél becsületesebben, nyíltabban és őszintébben nehéz lenne összefoglalni a dolgok lényegét. A tervezett emlékmű róluk, a német megszállás által megpecsételt sorsú áldozatokról szól, nekik akar örök emléket állítani. És a többi áldozatról is. Mert a német megszállásnak, majd az azt követő szovjet megszállásnak voltak nem zsidó származású áldozatai is. És valószínűleg ezzel van a baj. Hogy voltak más áldozatok is. Akikről nem illik megemlékezni, főleg nem együtt a zsidó áldozatokkal. Mert ugye, ahogy Todorov írta volt, a nácizmusnak és a kommunizmusnak is voltak (vannak) bűnösei és áldozatai. Ám a két 20. századi szörnyrendszer összehasonlítása önmagában bűnnek számít, s a bűnösök és áldozatok különféleképpen reagálnak rá. A nácizmus áldozatai foggal-körömmel tiltakoznak az összehasonlítás ellen, mert szerintük az ő áldozatuk egyedülálló, kivételes, semmihez sem hasonlítható áldozat. A nácizmus bűnösei helyeslik az összehasonlítást, hiszen az felmentésül szolgál az ő számukra. Miképpen a kommunizmus áldozatai is az összehasonlítás mellett vannak, hiszen ez megfelelő szintre emeli végre az ő áldozatukat, s egyszersmind vádként szolgál számukra. Míg a kommunizmus bűnösei szintű tiltakoznak az összehasonlítás ellen, mert az szörnyű vádként hull(ana) vissza rájuk. S lám, máris egy gyékényen árulnak a nácizmus áldozatai a kommunizmus bűnöseivel, és a kommunizmus áldozatai a nácizmus bűnöseivel. Azt a hamis látszatot keltve, mintha amúgy bármiben is közük lenne egymáshoz. (Egyes esetekben van, de az egy másik történet.)

Ezt a hamis történelmi tudatot és közérzületet erősítik a Birodalom nekünk írt ukázai. S erre a hamis történelmi tudatra apellálnak azok a gazemberek is, akik képtelenek elviselni választási vereségüket, és a permanens forradalom lenini elvét követve, most a Szabadság téri emlékmű körül gerjesztenek hisztériát (Igen! Azt!), és összeviszsa hazudoznak az emlékmű „szellemiségéről” és a kormány szándékairól. Ezek szeke-rét tolja az Egyesült Államok, amikor – sokad-

szor – megpróbál beavatkozni a magyar belügyekbe. Mi viszont többek között azért szavaztunk április 6-án a Fidesz-KDNP-szövetségre, a folytatásra, hogy továbbra is független, szuverén kormánya legyen országunknak, olyan, amelyik a Birodalom dörgedelmeitől sem ijed meg, és nem hagyja magát ettől befolyásolni.

Ezen túl meg éljen a társadalmi párbeszéd. Én például remek társadalmi párbeszédet képzelek el azzal a honfitársammal, aki a minap betelefonált Bolgár úrnak, és előadta a dolgok lényegét. Az meg az volna, hogy a betelefonáló saját bevallása szerint baloldali érzelmű ember, az ATV rendszeres nézője, a Sajtóklub rajongója, nemkülönben a Bolgár úré is, és csak azért szavazott a Jobbikra, mert hát a cigánykérdést azért muszáj lesz megoldani.

Na, hát ezekből van sok-sok százezer ebben az országban.

És előbb-utóbb velük is muszáj lesz eldumcsizni. Ebben vállalhatna oroszlánrészt a baloldal, ha lenne, és ha tudna becsületes, nyílt és őszinte lenni. Ám ez a baloldal az elhülyülőfélben lévő Birodalommal a háta mögött a Szabadság téri emlékműről és a magyarországi holokausztról hazudozik, immáron sok évtizede. Nyilván ezzel is van dolgunk, de azért kezeljük a helyén, és ne értékeljük túl az ügyet. Helyette legyen emlékműve a német megszállás áldozatainak, és a szovjet megszállás áldozatainak is végre, a kommunizmus összes áldozatának, és legyen benne a tankönyvekben végre a magyar zsidók Horthynak írt hálaadó levele.

A becsület, a nyíltság és az őszinteség végett. Ami ráférne a Birodalomra is.

magyarhirlap.hu

Észrevételek Orbán Viktor MAZSIHISZ-nak írt levelére

Egyetértünk Orbán Viktor Miniszterelnöknek a holokauszt magyarországi áldozatainak emléknapi alkalmából a magyarországi zsidó hitközségek szövetségének írt levelével. Valóban „a magyar zsidóság fájdalma minden magyar ember fájdalma. Bár a holokauszt borzalma zsidó honfitársunkra méretett, az ő életüket, javaikat pusztította el, a nemzet közös fájdalma és vesztesége volt. Felfogásunk szerint ugyanis a magyar zsidóság a magyar nemzet része volt és az is marad”.

Ehhez az utolsó mondathoz azonban hozzá kell fűznünk azt, hogy ez csak a Magyarországon élő zsidó közösség egy részére érvényes.

A zsidó származású magyarok egy része elégett az emancipációval, de az integrált együttélésen túlmenően már ellenzi a beolvadást, az azonosulást a magyar nemzettel. Elutasítja az asszimilációt, és minden rendelkezésére álló eszközzel ragaszkodik az elkülönüléshez, mert így védekezik a magyar nemzetbe történő beolvadással szemben. A sokszorosán megszerveződött Magyarországon élő zsidó közösség nemcsak vallási közösség, hanem etnikai, genetikai, vérségi közösség, hagyomány- és kultúrközösség. Ezekbe a zsidó szervezetekbe azt a magyart, aki nem zsidó származású, nem fogadják be.

Ez a közösség tehát nem része a magyar nemzetnek, hanem úgy, ahogy a Magyarok VIII. Világkongresszusa és annak Nemzetstratégiai konferenciája a magyar nemzet meghatározását kidolgozó vitájában kiérlelte, ez a közösség egy Magyarországon élő **népcsoport**.

Miután a zsidó nemzetnek immár van saját állama a magyar államnak és a magyar nemzetnek ugyanazokat az identitás-követelményeket kellene támasztania a magyar nemzethez tartozás vonatkozásában, mint amilyeneket Izrael is megkövetel a zsidó nemzethez tartozás ismérveiként. Ez azonban több szempontból sem lehetséges.

Ha a Magyarországon élő zsidó közösség a magyar nemzet része akar lenni, akkor tagjai legyenek magyarok és életükben a magyar néppel és nemzet-

tel vállalt sorsközösségnek adjanak meghatározó szerepet a zsidó sorsközösséggel szemben. Ahhoz, hogy zsidó honfitársainkat a magyar nemzet szer-ves részének tekinthessük, el kell dönteniük, hogy magyar identitásuk erősebb, mint a zsidó. Mint tették azt Radnóti Miklóskok, Karinthy Frigyesek, Szerb Antalok és Somló Bódogok. Ahogyan kifejtették azt jeles zsidó gondolkodók mint Dr. Fejér Lajos 1936-ban vagy Tábor Béla 1939-ben és 1990-ben írt munkáikban.

Amikor a Magyarországon élő zsidó közösség szervezeteiből kirekeszti a nemzsidókat, valójában azt hozza a nemzsidó magyarok tudomására, hogy ő el akar határolódni a magyaroktól, és nem tartja magát a magyar nemzet olyan részének, amilyen a többi nemzsidó magyar állampolgár.

Akkor tudjuk tehát a magyar zsidóságot a magyar nemzet szerves részének tekinteni, ha ez a közösség hagyomány- és sorsközösséget is alkot a magyar nemzettel, ha neki is fáj az a nemzetközi bűncselekmény, amelyet a világot irányító erők Versailles-ban elkövettek a magyar nemzet rovására, hogy egyedül vele szemben tagadták meg a történelmi elv, az etnikai elv és az önrendelkezési elv alkalmazását. Akinek nem fáj Trianon, azt érzelmileg és tudatilag nem lehet teljes értékű magyarnak tekinteni.

Amikor megemlékezünk a holokauszt szörnyűségeinek magyarországi áldozatairól, azok előtt a honfitársaink előtt is fejet hajtunk, akik még nem jutottak el oda, hogy igaz magyarokká váljanak.

**Dr. Drábik János – 2014.04.16.
Továbbította az MVSZ Sajtószolgálat**

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stóffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolombán Sándor, Krasznai Zoltán. A szerkesztőség postacíme: Európai Idő, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1.. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV300000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE. Főkönyvvitel: Illyés Veronika. Könyvvitel: Simon Ildikó.

Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: EI-KIA Kft. Nyomda: Tipotex Nyomda – Brassó

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írárok illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlen tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.